

Daudzinājums Zemei

Daudzinājums ir 3x3 saietā kulminācija. Tam īpaši gatavojas gan saietā, gan rituāla vadītāji un dalībnieki. Tiek īpaši izraudzīta rituāla norises vieta, būvēts un rotāts ugunskurs, veidoti vārti, darinātas lāpas.

Ceturtdienas vakarā esam tērpušies goda drānās un pulcējamies Rūjienas centrā, kur top 3x3 kopbilde. Kad tā gatava, apvijamies ap "Ligzdu", kur Inese Krūmiņa aicina izjust daudzinājuma rituāla būtību, censties saprast, ko tas nozīmē pašam, izvērtēt, kas vēl nezināms. Viņa atgādina, ka zemi daudzināt ir ļoti vienkārši, tas notiek "ik reizi, kad grābeklis, lāpsta vai lemesis pieskaras zemei". Tiek iedegtas lāpas, rib bungas, un mēs dodamies kopīgā gājienā uz Rūjas līča pļavu pie dižozola. Vispirms vīri ar uguni attīra daudzinājuma vietu, un tikai tad lēnām ejam caur vārtiem, ko rotā kalmju stiebi un smalcinātas saknes, kas attīrot un paplašinot apziņu. Dziedot "Visi ceļi guņiem pilni, visi ceļi atslēgām", pa Saulei vijamies trijos apļos.

Viens no daudzinājuma sacitājiem- saietā vadītājs Madars

Kalniņš - tērpies piebaldzēna goda tērpā, jo viņa senču spēks nāk no turienes. "Un spēks ir tik liels, ka nolist līdzumu man ir nieks. Spēku man dod uzarta lauka smarža, miljoniem dīgstošu graudu asnu, kas stiepjas pret sauli. Rudenī, stāvēt labības laukā, es redzu, ka ar to pietiks ne tikai manai saimei, ar ražu es varēšu dalīties," teic Madars. Inese atgādina, ka godos kurt uguni ir svarīgi, jo uguns vienmēr ko maina. Skatot tautasdziesmām, katrs saietā dalībnieks ugunij ziedo dzīparu, ziedus un pērnos graudus. Tie sadeg, un daļa sadegot bagātina zemi, bet citi uzvijas debesīs reizē ar katra domām... Skan dziesmas, un dziedāšana turpinās pāri pusnaktij.

Daiga Kļanska

Dienas norise

Sestdiena, 8. jūlijs

*Stalti mūsu bāleliņi,
Melnas zemes arājiņi*

8.00 - 9.00 Celšanās, pelde Rūjā, izkustēšanās.

9.00 - 9.30 Brokastis

9.40 - 10.10 Rīta TV, dienas tēma (sporta zālē)

10.20 - 12.45 Rīta ievirzes

13.00 - 14.00 Pusdienas

14.00 - 16.00 Pēcpusdienas ievirzes/ izstādes ierīkošana pilsētas centra laukumā

16.00 - 19.00 Izstāde/tirdziņš, noslēguma priekšnesumi centra laukumā

19.00 - 20.00 Vakariņas

20.00 - 21.30 Noslēguma vakars

Daudzinājuma vietā, aiz baznīcas

Vakara pasaciņa pasākuma gaitā

(stāstīs Elīna Apsīte)

23.00 Ievirzes „Dokumentālā filma no A līdz Z” filmas pirmizrāde, vadītājs Ivars Zviedris. (Kultūras nama 2. stāvā.)

Pēc pasākuma - Danči visiem

(Kultūras nama lielajā zālē) un nikšana (Kultūras nama mēģinājumu zālē)

**Šodien, 7. jūlijā,
vārda dienā sveicam:**

**Aldu Vinteri
Marutu Grasmani**

Paziņojumi

“Brīvā mikroфона” ieraksts būs pieejams Facebook slēgtajā grupā “3x3BrīvaisMikrofons”. Aicinām reģistrēties, visi tiks apstiprināti. Ieraksts būs pieejams tuvākajā laikā.

Rīt, 8. jūlijā, tirdziņā varēs nopirkt **3x3 grāmatu** par Latvijas saietiem un **Ulda Siliņa grāmatu** “Atskatīties, pasmaidīt...”

Gards, jo ražots Latvijā

Lai sarunātu tikšanos ar virtuves meitenēm un pavārēm, jāietrāpa istajā brīdī. Pieņemu, ka tas varētu būt brīdis starp brokastīm un pusdienām, to apstiprina arī uzņēmuma direktors Kaspars Portnajs. Pavāres mani nosūta uz vistālāko kabinetu, kur priekšniece Ilze Deičmane piekrit parunāties.

“Nometnes dalībnieku vēderu lab sajūtai strādā desmit darbinieki, tajā skaitā pavāri, palīgi, arī Einārs Sproģis un Kaspars, kā arī desmit meitenes, kuras klāj galdus. Tā jau nav tikai viena nedēļa vai tikai astoņas dienas. Virtuve ir piemērota tam skaitam, kas ir mūsu ikdiena – 250 ēdāju skolas laikā plus 150 porcijas kafējnīcā, bet tas ir vieglāk un savādāk.

3x3 laikā katrā ēdienreizē jāpabaro vidēji 450 cilvēku. Līdz šim viss ir paspēts, strādājam āprātīgi. Ēd visu un ļoti labi, nāk pozitīvas atsauksmes no dalībniekiem. Kaspars jau nedēļu iepriekš gādāja papildu traukus, meklēja ledusskapjus, saldētavas, lai viss būtu droši un pietiekami, viņš arī pats brauc pēc produktiem, maksimāli iegādājot Latvijas produktus. Nopirkām ratiņus, lai meitenēm nav tik daudz smagumu jānēsā. Uz ēdienreizēm pieslēdzamies pilnīgi visi, lai ātrāk var sadalīt porcijas, lai neatdziest. Einārs mums ir neaizstājams visos smagajos darbos, kastes, ratus, kannas, podus izcilā, sanes. Esam bezgala pateicīgi meitenēm, kuras pieteicās strādāt.

Viņām nav pieredzes, bet tagad būs, un viņas ļoti cenšas, dažām ir talants pašām redzēt, saprast, ieraudzīt un izdarīt, kas ir ļoti vērtīgi. Jāplāno pamatīgi viss un visu laiku. Esam gandarīti, ka mūsu gatavotais ēdiens garšo, ka praktiski pāri nepaliek. Atpūtas jau nebūs, jo pirmdien nāk sportistu nometne, viņus arī barosim.”

Jau pirmajā dienā pamanāmas desmit vidusskolas meitenes, kuras veikli kārtro šķīvjus, nes maizi, salātu bļodas un visu, kas nu uz galdiem nepieciešams. Katrā ēdienreizē saklāt galdu ap 450 personām, tā nav joka lieta. Daļu meiteņu notveru viņu pusdienlaikā, kas ir vēlāk nekā dalībniekiem. Viņas pastāsta, ka pašas pieteikušās šim darbam, kas ilgst 14 stundas. Dienas jau esot sajukušas. Pieredze ir viens no iemesliem, kāpēc gribējušas darīt šo darbu. Otrs iemesls ir nauda. “Apkalpot tik jaukus cilvēkus ir prieks! Mēs gūstam pozitīvas emocijas. Mums saka paldies, ka garšīgi, liek sveicināt pavāres. Darbus arī savā starpā sadalām bez domstarpībām,” cita caur citu stāsta meitenes. “Ir viena maza meitenīte, kura vienmēr grib palīdzēt atnest traukus no galdiem. Mēs sakām, ka viņai tas nav jādara, bet viņa atbild – ja es te veselu nedēļu dzīvoju, tad man ir arī jāpalīdz!”

Agnese Auniņa - Linmeijere

Maijas ātrais siers

Ceturtdienas pievakares ievirzē tautskolā šiverē Maija Šmite, kuras pavadībā nometnes dalībnieki cer tikt pie silta siera. Jau sākumā Maija piesola ātro sieru, kur izmanto pienu, citronskābi, citronu vai rūgušpienu. Dalībnieki tiek likti pie darba, jāizspiež citrons, jāsgriež aprikozes, jāsmalcina dilles. Protams, tas viss netiks bērts vienā podā, bet trīs dažādos, lai varam nogaršot dažādus sierus. Nez, vai tikai Rūjienas pusē mājāsaimnieces izmanto „čuju” kā galveno mērierīci? Latviski tas būtu – mēra pēc sajūtām, bez svariem. Šo mērierīci lieto gan Guna Ķibere, gan Sandra Vilne, gan arī Maija. Tad nu sekojam Maijas „čujam” un vērojam, kā pamazām podos virst piens, kam klāt tiek likts rūgušpiens. Kad viss katla saturs „sagājis lielajā”, t.i., sarāvis pienu kunkuļos, bez kādām ceremonijām tas tiek kāsts sietā un tāds pats karsts laists pa apli nogaršošanai. Karotes pildās, mutes kustas, pāris dāmas gan atzina, ka prasās sāļuma, bet tā jau gaumes lieta. Vai pamanījāt, ka nepieminēju sāli? Jo tā tur nav. Maija nelieto nedz sāli, nedz

cukuru saldajam sieram. Nākamais top siers ar dillēm. Šajā podā par skābumu un kunkuļi rāvēju strādā citronskābe. Dilles tiek iejauktas tikko nokāstā, vēl siltā masā. Vēl mēs tiekam pie saldā siera ar aprikozēm un rozīnēm. Tās gan ber klāt pienam, lai mazliet sabriest. Pēdējam pienam pieber saujiņu sarkanā bazilika lapu un skābina ar citronu sulu. Par atklājumu man un citiem dalībniekiem viss izdodas, piens sarec, siers pēc nelielas dzesēšanas un sloga noņemšanas ir griežams, nedrūp, nelip, un pēc dažu šķēlišu baudīšanas pat vīrieši atzīst, ka ir gana sātīgs. Arī gardās un veselīgās suliņas nogaršojam un salīdzinām pēc garšas. Paldies Maijai, tas bija gardi, ātri un iespējami mājas apstākļos, tikai jāņem vērā, ka siers gatavojams no dzīva piena. Pasterizētais paciņu piens nederēs. Atvadāties ar optimistisku domu, ka tagad jātiek pie govīm, tad tādu siltu sieru varēsim baudīt katru dienu.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Ceļš uz latviešu valodu un latvietību

„Latviešu valodu sāku mācīties pirms gada, un skolotājs ir Leonīds. Lai arī mans tēvs ir latvietis, ģimenē diemžēl runājam tikai krieviski,” stāsta Elizabete Spila no Krievijas, kura atklāj, ka arī latviski dziedāt mācījis Leonīds Kotovičs. Patikami pārsteidz jaunās sievietes valodas prasme, uzzinot, ka viņa to sākusī apgūt samērā nesen un dzīvojot Maskavā.

Vai mūzika ir aizraušānās? Elizabete atklāj, ka patlaban studē Mūzikas koledža kompozīciju un spēlē klavieres, bet ģitā-

ru ir vieglāk paņemt līdzi. Pirms tam studējusi medicīnu, tomēr sapratusi, ka nevēlas strādāt par ārsti. „Esmu pievērsusies arī žurnālistikai un rakstu par medicīnas jautājumiem,” atklāj maskaviete. Uz vaicājumu, vai lasa saieta avīzi „Rūvenietis”, viņa smaidot apgalvo, ka lasa un arī saprot uzrakstīto, jo, pēc pašas domām, pagaidām labāk padodoties lasīšana nekā runāšana. Viņa atklāj, ka citi tautieši sūdzas, ka, atbraucot uz Latviju, maz iespēju praktizēties runāt latviski, jo visi uzreiz pāriet uz krievu valodu. Uz saietu ceļu mērojusi jau otro reizi, pērn bijusi Saldū un ļoti iepaticies.

L. Kotovičs ir bijušais rīdzinieks, strādā-

jis Rīgas Tehniskajā universitātē un uz Krieviju mēdzis doties komandējumos, kur neilgi pēc barikāžu laika sastapis savu liktenīgo sievieti un tagad kļuvis par maskavieti. Latvietību un latviskumu kopj Maskavas latviešu biedrībā, dzied korī „Tālava”, kuru jau 24. gadu vada kādreizējā Kolkas meitene Māra Semičeva, kura arī Maskavā ieprecējusies.

Ikdienā Leonīds arī Maskavas Tehniskajā universitātē lasa lekcijas matemātikā, loģikā un diskrētajā matemātikā, taču sirds darbs viņam un Lienei Sokotukai ir arī citiem darīt zināmu kaut ko par latviešu kultūru, literatūru. Piemēram, Gotharda Fridriha Stendera „Ābeci” L. Kotovičs tulkojis krieviski, bet L. Sokotuka angļu valodā.

Ilze Brinkmane

Dēls mammai pagatavo vainadziņu

“Re, kur tie vainadziņi!”, iesaucas avīzes redaktore Daiga un izmetas pa redakcijas durvīm. Kamēr viņai sekoju, Daiga jau centīgi fotografē Madaru Bušu, kuras sešgadīgais dēlens izgatavojis vainadziņu no sātām mežrozīšu ziedlapiņām un pumpuriņiem ievirzē “Augstāk par zemi”. Mamma stāsta, ka dēls esot māksliniecišķs. Madara ar vīru un trijiem bērniem, no kuriem jaunākajai meitai ir 10 mēneši, 3x3 piedalās jau trešo reizi. “Kas reiz bijis 3x3, tas ar to

saslimst. Pirmie 3x3 man bijuši Priekuļos un Saldū,” stāsta Madara. Uz jautājumu, ar ko atšķiras Rūjienas nometne, Madara teic, ka šeit ir vairāk cilvēku, salīdzinot ar iepriekšējiem 3x3. “Mani interesē visi rokdarbi. Sev un mazajai meitai jau uzšuvu brunčus, darīnu kreklus, kas arī ir viens no maniem mērķiem šajā nometnē. Kamēr es rokdarbos, vīrs izzina viņa darišanu un meditē,” stāsta Madara.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Nīkšana Rūjienas vidusskolas trešajā stāvā

Ir labi, ja reizēm vari iziet no savas komforta zonas, tas ir, nakti gulēt klases telpā kopā ar daudziem dažādiem ļaudīm, tad uzzini un vēlreiz gūsti apstiprinājumu, ka katrā mīt kāds īpašs talants.

Pēc pusnakts, atgriežoties no daudzinajuma vietas, kur neliels pulciņš vēl turpinājam dziedāt, sildīties un skatīties uguns liesmās, savas tagadējās mītnes vietā 3. stāva 5. istabā nokļūstu alternatīvā nīkšanas vietā.

Starp mums ir dzejniece un tautas mutvārdu vācēja Inta Tuza, kura raksta neparasti jauku dzeju un uzrakstīto lasa no sava krājuma „Lai par dzirksti tieku”. Jau kopā apceļojot apkārtnes muižas, Inta pa ceļam ik pa jonim atceras, kurā mājā reiz bijusi un kuru cilvēku uzklauzījusi. Daudzu rūjieniešu atmiņas varat

atrast interneta vietnē dzivesstasts.lv, kur apkopo nacionālo mutvārdu vēsturi. Leonīds Kotovičs, izrādās, raksta arī pasakas, un elektroniskās versijas atrodamas Latvijas Nacionālās bibliotēkas krātuvēs. Vita Kaļva, kura ir mīļa un sirsnīga vecmāmiņa diviem jaukiem brūniem puisēniem – Arianam (2 g.) un Dennisam (6 g.), meitai Laurai un mazdēliem stāsta bezgala interesantus notikumus par Rūjienu un rūjieniešiem, jo šī ir viņas bērnības pilsēta, bet to visu ir laime dzirdēt arī mums pārējiem. Vita ir varena stāstītāja!

„Strādāju bērnudārzā un novērtēju, ka Leonīda meža un troļļu pasakas ir ļoti saistošas un bērniem patīks. Pieaugušie, protams, tur atkal atrod citas, ļoti interesantas asociācijas. Nenoliedzami, tas

ir lieliski, ka viņš paša izdotās grāmatas dāvina, taču cilvēki bieži intelektuālo darbu neprot īsti novērtēt,” uzskata Vita, uzzinot, ka daži citi viņa tulkotie izdevumi nav raduši atbalstu radošo projektu konkursos, tādēļ pats sev ir arī sponsors.

Ņina Žukure 3x3 ir kopā ar mazdēlu Dāvi Grišuli (13 g.), lai viņš izprastu, kas ir tas, kas ļauj viņam saukties par latvieti, jo Dāvis ikdienā ar vecākiem dzīvo Briselē.

Ņina ir humora pilna un prot mūs visus ātri sasmidzināt, un iespējams, humors ļauj kādreiz attālināt skumjās domas, kad nākas ar mīļajiem sazināties tikai ar tehnoloģiju starpniecību...

Ilze Brinkmane

Vai seši ir koris?

Pie kora klases durvīm saskrienos ar fotogrāfi Baibu un nopriecājos, ka neiešu viena iztraucēt tik radošu procesu kā dziedāšana. Ja es dziedu, man arī nepatīk, ja kāds traucē. Koridorā šķiet, ka dziedātāju ir vairāk, tuvplānā tikai seši. Divi braši puīši rauj basu, meitenes soprānu, pati **Vita Timermane** ar baltu, kurai „Rīgā, operā būtu jādzied”, iedzied otro balsi. Labprāt ietu palīgā, taču zinu, ka ilgi neuzkavēšos un ar savu īsbrīsnīņu tikai samaitāšu jau iestrādāto skanējumu. Bauda skatīties un klausīties, kā Vita strādā. Vēl un vēlreiz liekot atkārtot, gan runāt tekstu, gan no galvas, gan slavējot, gan norādot nepilnības un kopā tās uzlabojot. Jā, te būtu arī mana vieta – smelties zināšanas dziedātmākslā no vēl kāda lieliska pedagoga. Lai nu kuram, bet dziedāšanas skolotājam ir jāprot iedvesmot, tā teikt – ieliet ar karoti to sajūtu, kā jāskan dziesmai. Lai izdodas!

Agnese Auniņa-Linmeijere

Rūjienas dižozolu pagaidām nezāgēs

Leonīds: Madar, tavu ievirzi varētu nosaukt tā: „Kāpsim kombainam mugurā!”

Madars: Ievirzi tā saukt nevar. Mēs mācāmies braukt arī ar traktoriem, ekskavatoriem, greideriem, iekrāvējiem un izkrāvējiem. Ja NATO atļaus, tad pēdējā dienā brauksim ar tanku.

Leonīds: Cik jūs visi esat prasmīgi! Bet es esmu tūlīgs, tavā ievirzē neiederētos.

Madars: Kāpēc tā? Tu varētu braukt, piemēram, ar asfalta rulli vai šlūkt pa elevatora lentu.

Spics puisis: Veikls un prasmīgs esmu es. Madara ievirzē iemācījos strādāt ar motorzāģi. Gribētu nogāzt Rūjas dižozolu.

Sannija: Līdz ceturtdienai ozolu aiztikt nedrīkst. Mums tas vajadzīgs daudzinašanai.

Madars: Spico zēn! Es nekādi nevaru uzticēt tev lielā ozola gāšanu. Ievirzē tu gan esi no malkas pagales sazāģējis ripiņas, bet dižozols tev pagaidām vēl nebūs pa spēkam. Lai paaugas!

Izjūtas ir kolosālas!

Māru ievēroju jau no saietā sākuma, jo viņa sirsnīgi smaida un no acīm staro siltums. Tagad uzzinu, ka viņa ir audzumamma sešiem bērniem. „Ar bērniem saveda kopā dzīves ceļi, bet par to, ka esam 3x3, esmu pateicīga Sannijai, kura mani

uzrunāja un uzaicināja, lai piesakāmies, tāpat paldies jāsaka Rūjienas domei, kas atbalstīja, lai varam šeit būt,” stāsta Māra Rjabova no Rencēniem, kad ģimeni aicinu uz nelielu sarunu.

Audzumamma viņa ir astoņus gadus, un pirmā viņas dzīvī ienākusi Marija Kruglauža (15 g.), drīz arī viņas brālis Mārtiņš Rainskis (12 g.), bet abiem tagad ģimene ir daudz lielāka, jo ir arī Jānis Zarembe (10 g.) un Toms Lauris Sondors (14 g.), iespējams, citu gadu saietā klāt būs arī divi mājās palicēji.

Kā atklāj Māra, sākumā dzīvojuši Rūjienā, bet, kad pulciņš pieaudzis, plašākas un ērtākas mājas raduši 22 kilometrus tālāk Rencēnos.

Kad jautāju, vai ir jau pieņēmuši, ka uz nedēļu esam viena liela saime un kas iepriecina, saprotu, ka Mariju saista ritms un darbošanās, jo patīk dejas un iespēja spēlēt bungas. „Man patika „Brīvais mikrofons”, kurā mēs uzstājamies, dziedot un dejojot. Esmu ar daudziem jau

sadraudzējušies!” priecīga atklāj meitene. Mārtiņš teic, ka iepatikusies keramikas ievirze un jauniešu klubs: „Tur mēs par daudz ko debatējam. Satiku vēl vienu Mārtiņu.” Jānis gandarīts, ka varējis sākt mācīties spēlēt kokli, viņam ļoti patīk danči. Arī Tomu esmu pamanījis, jo viņš uzmanīgi klausās vakara viesu stāstītajā, un viņš apstiprina, ka patīk ieklausīties citu domās un atziņās, bet aizrauj arī muzicēšana, tādēļ mācās spēlēt bungas un kokli.

„Esmu ļoti gandarīta, ka bērni ātri iejutās, atraduši, kas patīk un interesē, tādēļ mājās braucam tikai ap diviem naktī, lai no rīta atkal būtu klāt. Izjūtas ir kolosālas un grandiozas,” priecīgi atzīst Māra, un bērni smaidot māj ar galvu. „Manuprāt, šovakar un rītvakar dancosim un dziedāsim līdz rīta gaismai,” neslēpjot savīlinojumu, teic mamma, un redzu, ka bērni viņu domās samīļo.

Ilze Brinkmane

Radziņi: mums viss patīk!

Gaišā un dzīvespriecīgā Radziņu ģimene: Elīna, Kate, Vineta un Pēteris. Tētis šodien prom darbos.

Viņi ir pieci, bet tētis Uldis šodien citos darbos, tādēļ runājam ar VINETU, KATI, ELĪNU un PĒTERI RADZIŅIEM no Dzērbenes. Viņi nometnē ir pirmo reizi, bet, cik noprotams, noteikti ne pēdējo: prieks par 3x3 no viņiem burtiski virmo. Pēteris (12) gan šķiet piezemētāks, bet māmiņa Vineta nosmaida: tāds vecums! Kate (21) staro: „Mums te viss patīk! Laime ir sajūta, un, manuprāt, šeit Rūjienā ir pašas labākās sajūtas. Es priecājos, ka šeit esmu, tas ir īstais veids, kā ienākt

šāda veida pasākumos — kopā ar ģimeni. Ģimenē tiek iedots tas, kādas būs tavas vērtības.”

Pēteris teic: „Man patīk rīta ievirze „Viens pats meža takās”, jo tur ir forši cilvēki un forši pasniedzēji, patīk arī pēcpusdienā metālkalšanā pie Edvīna, tur var izgata-vot, ko vien vēlas. Esmu uztaisījis sev nazi un cirvi.” Piebildešu: vēl Pēterim būs arī pašam savs loks.

Topošā būvinženiere, studente Kate priecājas par iespēju piedalīties visai prak-

tiskās ievirzēs — ādas apavu darināšanā pie Agritas Krieviņas un tautisko brunču šūšanā pie Vijas Rulles. Vismaz vienu zābaciņu sev es paspēju uztaisīt, Kate smejas gaiši un liksmi. Elīna (18), kas mācās Cēsu Valsts ģimnāzijā, ir laimīga par piedalīšanos dokumentālās filmas tapšanā par 3x3, taču arī viņai paliks kas materiāls: par šo nedēļu atgādinās pašas darinātie auskari un citas rotas.

Māmiņa Vineta arī nometnē ir pirmoreiz, jo Sannija viņu aicinājusi vadīt ievirzi „Daiļdārzniecība un ainavas veidošana senāk un tagad”. Kāda no daiļdārzniecības interesentēm vakar bilda: esmu pateicīga un priecīga par to, cik daudz Vineta mums dod, skaidri un vienkāršiem vārdiem prot stāstīt; līdzīgu attieksmi varēja just arī pārējos. Vineta šodien savu grupu veda ciemos uz Oleru muižu un daiļdārzu „Cīruļos” Jeru pagastā.

„Mēs trīs jau esam tās vējainākās, mūsu ģimenes stiprais un nopietnākais balsts ir vīrieši!” Vineta nosmej. Savu mūža vīrieti viņa sastapa, mācoties Jelgavā. Tagad tētis Uldis strādā „Latvijas valsts mežos” Piebalgā un rūpējas par Vidzemes zaļo bagātību. Pēterim ir, no kā mācīties...

Antra Lāce

Bērni priecājas, ka visi kopā

Pēc pusdienām pagalmā uz soliņa ieraugu pāri, kuriem apkārt joņo bērni. Piemetos blakus, noskaidroju, ka ģimene ir no Rīgas, nu jau varot teikt - no Rāmavas, jo tur tiek celta māja. Au-ziņu ģimenes kopskaitu veido četri bērni. Divi lielākie Emīls un Mārcis palikuši mājās, līdz ir Arta un Oskars. Mammai Ingai reizumis jāpieskata arī māsas bērni, kuri arī tepat skraida.

Kā jums izdevies izbrīvēt laiku šai nedēļai?

Inga: To mēs plānojam jau sen, paņēmām darbā brīvu, lai būtu visa ģimene kopā.

Kādas ievirzes esat apmeklējuši?

Inga: Apmeklēju kori, bijām ģimenes seminārā un “Augstāk par zemi”. Jānis ar dēlu bija meža takās, tagad dosies padarboties ar tehniku.

Jāni, kas tev patīk vislabāk?

Jānis: Vakaros braucu uz ugunsskulptūru veidošanu pie Andra Dukura, tur ir interesanti, tāds cilvēks kā Andris vēl nebija sastaps, cerams, ka tiksim līdz galarezultātam.

Kas patīk bērniem?

Inga: Bērniem patīk, ka esam visi kopā,

ka darbojamies kopā, bijām uz nikšanu līdz diviem nakti, bērni aizmiga turpat uz krēsliem, bet no rīta teica: cik forša ballīte, cik labi, ka varējām iet līdz, ka bijām kopā, tu esi tik forša mamma!

Vai jums garšo ēdiens?

Jānis: Paēduši esam. Bērni ēd atkarībā no noskaņojuma un slodzes.

Inga: Reizēm knakstās gar saldo ēdienu,

bet tas jau ir akmentiņš manā dārziņā: cik tad bieži es mājās ķiseli vāru?

Šī ir jūsu pirmā nometne, vai sekos nākamās?

Inga: Ļoti ceru, ka jā, tas jāprasa Jānim.

Jānis: Nedēļas beigās tas droši vien nobriedīs par stabilu “Jā!”

Agnese Auniņa-Linmeijere

Piektais dienvakars

Katras sapnis

Beidzot! Lai top! Rīta saulīte savus starus izklājusi pār Rūjienas zemīti – iepriecina acis, sirdi, dažam sasilda arī kauliņus. Lai nu Vēja māte apmīļo savus dēlus un Lietus vīrs tagad atpūšas no uzmanīšanas. Tikko mani, ka es atstāj istabā lietussarg, tā šis klāt ar savu lietussargu. Bet kā man lietussargs ķešā, tā šim spainis tukšs! Jātīc vien būs – ja negrib lietu, jāvazājas ar širmi. Tā nu sēžu saulītē un domāju – nez, ko tas Purciems pa Rūjienas frizētavu maisās?! Drīz būs tā izmainījusies, ka ne es, ne Siliņš, ne miesīg' māt' neatpazīs. Varbūt uz mājām nemaz nedomā braukt, paliks tepat?! Vaina te nekāda – Purs ir veģetārietis, ēd tikai zāli, bet Rūjiena zaļākā vieta! Ļaudis strādīgi un laipni, gan jau visu neizpauš! Un safrizētām meitām visur piekrišan! Lai veicas, māsīc!

Pēc smukum' nav jābrauc uz Tukum! To var savākt tepat! Zāļu zintnieces Sanita Vīna un Zane Stašāne nopēra mani ar pašas sietām slotiņām pa sauso tā, ka es gandrīz aizbrauc' citās sfērās. Solvita ierādīja samteņ-tūj' aromell, bet pie „Rūzelēm” salipināju smukumam karekļus. Kad Siliņš ar savām izsēdētājām brillēm bij izvēcies no dušas, gāj' es...un pēc bij' gatav' iet pa galveno ielu – uzspēj akurāt uz „Pujenēm 7”. Ek, kā sirds lēkā – dabūt vismaz vienu pujeņu pie krūts! Kad vēl nīkšanā uzradās pianists no Smiltenes, sirds pazuda pavisam...fiksi meklēju to sirdi dziesmu grāmatas 37. lpp., bet lapa tukša! Muļķe sirds, nu nav tev nekad gala! Tā nu līdz trijiem meklēj' rokā. Bet diena/nakts beidzās laimīgi! Tiksīmes atkal!

P.S. Vēl mani uzaicināja uz filmēšan! Katras meitenes sapnis! Neaizmirstiet to piepildīt! Arī puīši!

Sestais dienvakars

Paātrinājuma efekts

„Vecie” nometnieki jau zina, bet paši būsiet pamanījuši – nometnes dienām piemīt paātrinājuma efekts: jo tuvāk galam (nometnes), jo īsāka diennakts, kaut Jāņi un Pēteri nosvinēti. Tā nu tas i' – labais ātri paiet – nu tieši kā jaunīb'. Tāpēc steidziet baudīt! Bet atpakaļ pie ikdienas! Brokastrinda no rītiem arī kļūst īsāka. Ēst gan jau

Siliņš Rūvenē

Labas dienas, labi ļaudis!

Vakardien filmēšana 3x3 dokumentālajai filmai.

Intervētāja jautā: Kas ir laime?

Es atbildu, ka tā ir nedefinējama lieta. Tā ir katram sava.

Gribēju atbildei noskaitīt savas grāmatas „Atskatīties, pasmaidīt” prologu, bet nevarēju atcerēties.

Te tas ir.

Laime - dzinējratls un irklis,
Laime - moments dzīvei vilts.
Laime - verstī garš ik mirklis,
Laime - tēvuzemes smilts,
Laime - selgā kuģa bura,
Laime - acumirkļīgs māns,
Laime - meitene uz stūra,
Laime - ceptas vistas sāns,
Laime - aizdzijusi brūce,
Laime - dzīves mirklis rets,
Pasmaidīt un atcerēties,
Tad, kad būsi sirms un vecs.

Vīri uzbūvē zaķīšu pirtiņu

Ievirzes „Vīru vaļā” vadītājs Roberts Šilings piektdienas rītā visus informēja, ka ievirzes vīri pļavā uzbūvējuši zaķīšu pirtiņu un pirti gājuši jau ceturtdienas vakarā. Nedēļas laikā vīri vaļu atraisījuši tik daudz, ka ir gatavi dalīties tajā arī ar sievietēm. Tādēļ sestdienas rītā uz vīru pērienu zaķīšu pirtiņā tiek aicinātas arī sievietes. Pieteikšanās pie zāļu sievas Līgas Reiteres.

Tā vīri šonedēļ raisīja vaļu.

grib, negrib tik celties no gultas (kas guļ gultā) vai citām vietām. Arī mans modinātājs tuvinās brokastlaikam (no plkst. 7.15 sākumā līdz plkst. 8.30 tagad). Bet, kas brokastoj, tas saņem enerģijas devu – Liporedgar moto par Laimi! Uzreiz varēj' dzirdēt, kad aktieris runā! Beidzot varēj' dzirdēt, ko filmā runāj' (tāpēc, ka dziedāj'!).

Turpinu papildināt savus karekļus. Citi pina vainagus daudzdzinājumam, es appin' savu roku. A KO ROK SLIKTAK PAR GALV ?! Ar roku daudz derīgu lietu dzīvē var padarīt – to pašu vainagu pīt!

Vakars pagāja daudzdzinājuma aurā. Zemei gan paklanījos tikai 1x, jo sajūt, ka šī vairs nelaidīs vaļā, tā ar palikšu ar pieri pret zemi un dibens gaisā. Bet nīkšanā gaid' atbraukušais Biteniekpāris un lustīgais pianists! Vlasovlaim gan nemanīj' – bij, bij ar Ministrpresident un tad vairs nebij!.

Atgriezies pēc nodoma likumiem – kā no-

Joks

Pazīstama pārdevēja piektdienas rītā stāsta: vakar viena tantiņa stāsta, ka vidusskolā esot nometne 8x8. Pārdevēja, labu gribot, saka: nē, tā ir 3x3 nometne.

Tantiņa paliek pie sava — 8x8!

Atziņa

Pie skolas vīrietis maina riepu automašīnai, viņam asistē cietušās mašīnas saimniece. Garāmejojot jautāju, kas tad atgadījies. Sieviete stāsta: „Vakar bija tā, nu, kā to sauc – lūžņu diena, tos aizveda, bet viena nagliņa iedūrās riepā. Vakār saticu puisī, kas riepu remontē.” Viņš iestarpina: patrāpījos īstajā laikā, īstajā vietā, un skrūvē tālāk.

Saku sievietei: tad jau gan jums paveicies! Viņa: visa dzīve ir viena liela veiksmē, atkarīgs, kā uz to skatās, vai ne?

domāj, tā kariete klāt. Aizveda uz to pašu vietu un tai pašā laikā (ap plkst. 3 naktī vai rītā – no kura gala skatās). Bet palika rudzu lauks – iesēts, bet nenopļauts. Rīts nāks ar jauniem izaicinājumiem – vīri savā vaļā pavisam vaļīgi tapuši: nu vairs negrib meklēt meitas un sievas, bet lepni paziņo, kur šim pašam ierasties un, vēlams, plikām!

Kleopatra

Svarīga reklāma! Par brīvu!

Palīdzēsīm atdzimt Latvijas operetei!

14. un 15. jūlijā Ikšķilē -

2. Operetes festivāls

Lieliem un maziem

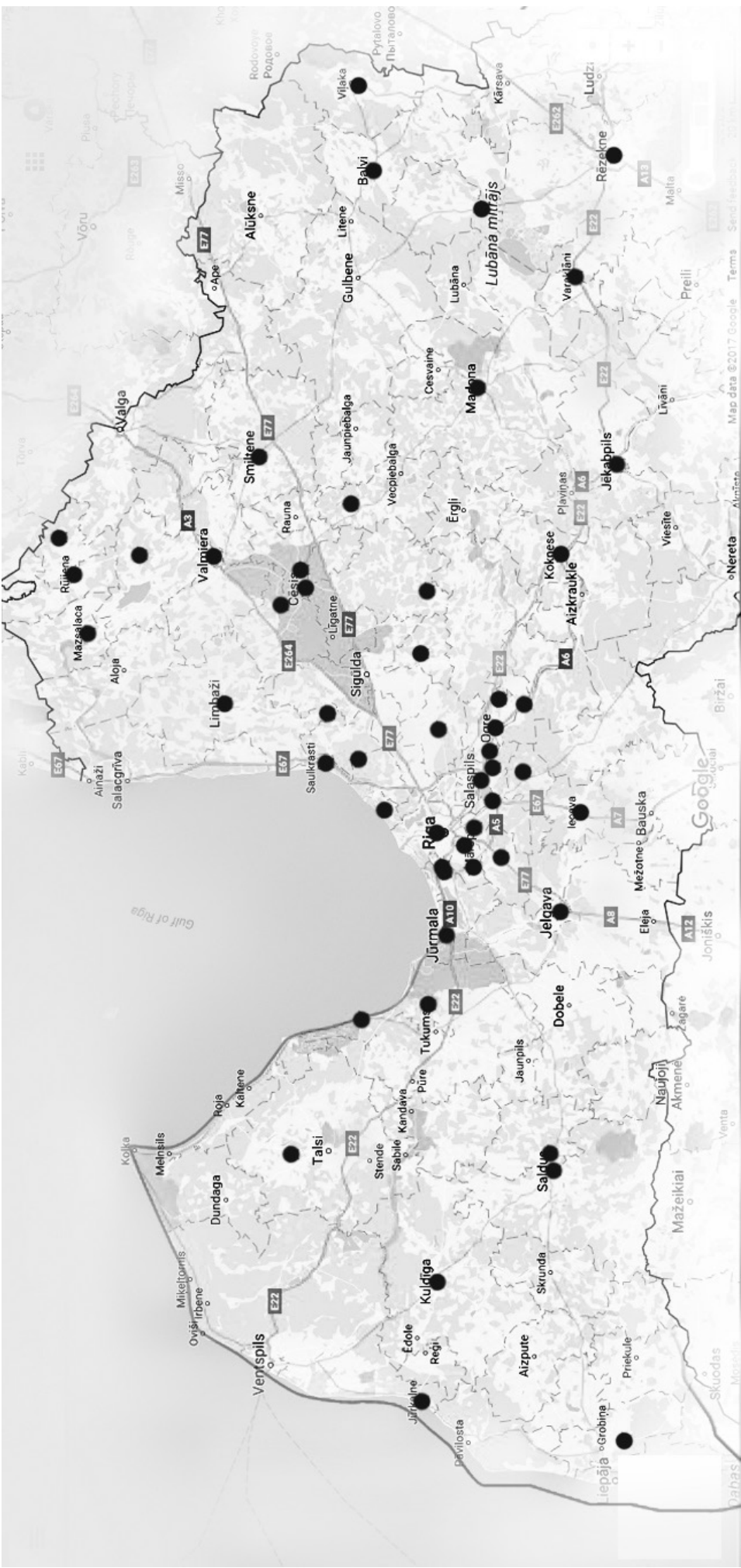
(pirmizrāde „Karlsons”)

Biļetes pie manis. Nebūs jāiet uz kasi!

Kleopatra (Daina Kuple)

Rūjienas 3x3 dalībnieku dzīvesvietas Latvijā

Amatas nov.	Babītes nov.	Grobiņas nov.	Jūrkalne	Līči	Odukalns	Ropaži	Talsi
Ādaži	Brocēni	Ikšķile	Jaunmārupe	Madonas nov.	Ogresgals	Rēzekne	Viļakas nov.
Balvi	Carnikava	Iecava	Jēkabpils	Mālpils	Priekuiļi	Rūjiena	Varakļāni
Bērzpils	Cēsis	Jūrmala	Koknese	Mārupe	Pinči	Smiltene	Valmiera
Baloži	Daugmale	Jelgava	Ķegums	Mazsalaca	Rīga	Smārdes pag.	
Baldone	Dzērbene	Jaunolaine	Kuldīga	Naukšēnu nov.	Raiskuma pag.	Saldus nov.	
Bīriņi	Engures nov.	Jelgava	Limbaži	Ogre	Rencēni	Salaspils	

PASAULES LATVIEŠU 3X3 SAJETI LATVIJĀ

1990. - 2017.

